

De

6/62 proletariërs aller landen
verenigt u!

Internationale

nederlandse sectie
van de

VIERDE INTERNATIONALE

COMMUNIQUE

Het Internationaal Secretariaat begroet de heldhaftige en grootse strijd, welke de arbeiders, de intellectuelen en de antifascisten van Spanje en Portugal hebben opgenomen tegen de bloedige dictaturen van Franco en Salazar.

Voor de eerste maal sinds de machtsverovering door Franco in Spanje, wordt in het gehele iberische schiereiland de gezamenlijke strijd tegen het fascisme opgenomen.

Deze strijd zal die van de door het portugese imperialisme onderdrukte en gemartelde volken van Angola en Mozambique ondersteunen en zich ermee verbinden.

Alles moet door de arbeiders van Europa en de wereld en hun politieke en vakbondsorganisaties in het werk gesteld worden, opdat het spaanse en het portugese fascisme worden verpletterd en hun onderdrukte broeders van Afrika triomferen over hun beulen.

DE INTERNATIONALE ARBEIDERS- EN REVOLUTIONAIRE BEWEGING MOET MET AL HAAR KRACHTEN DE AANGEVANGEN IBERISCHE REVOLUTIE ONDERSTEUNEN.

De val van Franco en Salazar, de bevrijding van de volken van Angola en Mozambique vormen een belangrijke etappe in de opmars van de revolutie in de wereld :

- zij zullen in heel Europa de reactionaire regimens en de betrekkelijke stabiliteit van de atlantische bourgeoisie doen wankelen
- zij zullen in Frankrijk de strijd tegen het gaullisme en de fascistische dreiging versterken
- zij zullen het oplaaien van de strijd in Griekenland tegen de reactionaire dictatuur intensiveren
- zij zullen een zware slag toebrengen aan het imperialisme in zijn voorbereidingen voor de anti-sowjetoorlog
- zij zullen de anti-imperialistische en socialistische revolutie in Afrika en Latijns Amerika tot een nog grotere intensiteit opvoeren
- zij zullen de beslissende stap zijn naar de vestiging van een socialistisch regiem ten dienste van de arbeiders in het gehele iberische schiereiland.

De Vierde Internationale spreekt haar onvoorwaardelijke solidariteit uit met de Spaanse en portugese arbeiders, zoals zij die reeds heeft uitgesproken tegenover de strijders van Angola en Mozambique.

Zij roept alle vakbonds- en politieke organisaties van Europa en de wereld op om hun daadwerkelijke solidariteit met de reusachtige strijd, welke in het iberische schiereiland tegen het fascisme is opgenomen, tot uitdrukking te brengen.

10 Mei 1962.

Het Internationaal Secretariaat
van de Vierde Internationale.

NEDERLAND: HET SOCIALE PARADIJS.

De steen, die pater Hoefnagels in de vijver van het nederlandse "sociale paradijs" heeft gegooid, blijft nog steeds kringen vormen.

In het documentatie-orgaan van de metaalbewerkerbond, de ANMB (NVV) "Orientatie" troffen wij een artikel aan van K. de Graaf en in het Aprilnummer van "Evangelie en Maatschappij", het kaderblad van het CNV een van Dr. W. Albeda.

Uit de veelheid ----- van reacties, die gevolgd zijn op ----- door Herman Rubens ----- het artikel van Hoefnagels, kan men ----- geen andere conclusie trekken, dan dat hij met zijn probleemstelling in de roos heeft geschoten.

Het artikel in "orientatie" reduceert het opstel van Hoefnagels tot een drietal vragen, n.l.

1. Is Nederland zo iets als een sociaal paradijs ?
2. Wordt de sociale strijd op de juiste wijze gevoerd ?
3. Moet de sociale strijd prevaleren (voorrang hebben) boven gelijkberechtigdheid ?

Na het citeren van vele "Adams" uit de vakbeweging zoals Roemers, Middelhuis en Lelieveld, die met dikke bossen vijgebladen hun demagogische naaktheid trachtten te bedekken, komt de Graaf met het antwoord op de drie geformuleerde vragen. Zijn antwoord luidt : Nederland is geen sociaal paradijs ; sociaal overleg is in het algemeen de meest geëigende vorm voor verbetering en gelijkberechtigdheid gaat boven sociale vrede.

Opmerkelijk is, dat alle bestrijders van Hoefnagels gewoonlijk hun mond vol hebben over de "welvaartsstaat", waarin wij leven, doch thans met een hoogrode kleur ontkennen, dat Nederland een sociaal paradijs zou zijn. Dat heeft Hoefnagels in ieder geval bereikt.

Bij de poging om de stelling te weerleggen, dat de sociale strijd niet op de juiste wijze wordt gevoerd, worden alle registers van de "vakbondsspecialisatie" opengetrokken om de "goedwillende", doch "onwetende" pater te overdonderen.

Wij zullen ons tot één voorbeeld van de "vakbondsspecialisatie" beperken om aan te tonen hoe volkomen ondeskundig, kwasiwetenschappelijk en hol deze "specialisten" zijn. Hoefnagels schreef :

"Wil men aan de werknemers de beste kansen verschaffen om hun reële aandeel in het nationale inkomen te vergroten, dan is het franse systeem verre preferabel boven het nederlandse. In ons systeem immers is feitelijk aan de werknemers alle mogelijkheid ontnomen om een "aanslag" op de ondernemersinkomsten uit te voeren."

De Graaf antwoordt hierop :

"Als voorbeeld haalt Hoefnagels de loonpolitiek aan. Met name wijst hij op Frankrijk, waar door middel van stakingen regelmatig loonsverhogingen werden bereikt. Wat Hoefnagels niet zegt is, dat deze "taktiek" in de franse economie zeer inflatoir heeft gewerkt."

In ieder geval erkent De Graaf, dat de stakingen in Frankrijk de arbeiders loonsverhogingen hebben opgeleverd.

Met die moeilijkheden van de franse economie als gevolg van de loonsverhogingen loopt het overigens nogal los.

In "Le Monde" van 4 April j.l. lezen wij :

"Investerings in de private sector in het jaar 1961 met 14,8% toegenomen. De verhoging van de investeringen in de private en openbare sectoren waren in 1961 gestegen van 49,7 tot 54,6 miljard nieuwe francs. In 1960 was de stijging reeds 7,8% geweest (van 46,1 tot 49,7 miljard N.F.). De meest spectaculaire ontwikkeling vond plaats bij de uitgifte van aandelen, waarvan de omvang is gestegen van 2,28 tot 3,11 miljard N.F. (+ 36%)."

Deze cijfers, die afkomstig zijn uit het jaarverslag van het FDES (Fonds de Developpement Economique et Social) weerleggen op duidelijke wijze de argumenten van de vakbondsburokratie tegen de strijdmethode, die in Frankrijk wordt toegepast om de positie van de arbeiders te verbeteren en stellen Hoefnagels volkomen in het gelijk.

De heren vakbondsbestuurders moeten aan Roolvink maar het tweede rekenboekje vragen, dan kunnen zij zich vast inwerken op de nieuwe loonpolitieke formules.

De argumenten, die door Dr. A. Albeda in "Evangelie en Maatschappij" worden aangevoerd verschillen in wezen niet veel van die wij hierboven aanhaalden.

Op één punt echter willen wij op de argumentatie van Dr. A. ingaan.

Hij schrijft o.a. :

"Terecht heeft Prof. van der Kooy ("Tussen beginsel en belang" - 1955) erop gewezen, hoe gevaarlijk een vakvereniging zou zijn, die slechts als behartigster van het groepsbelang zou willen optreden."

Met andere woorden : als de vakbeweging zich bewust zou zijn van haar taak en kracht, dan zouden er bijzonder onplezierige dingen gebeuren. Bijvoorbeeld indien de vakbeweging consequent zou opkomen voor de DOORBREKING VAN DE LOONSTOP en het herstel van het stakingsrecht, dan zouden "de algemene belangen" ten zeerste geschaad worden.

Hoe staat het met de zorg voor het "algemeen belang" bij de werkgevers ? Dr. Albeda zegt hierover :

".....Want in wezen gaat de werkgeversorganisatie niet zover, dat zij met de regering samenwerkt bij haar prijsstabilisatiebeleid. Zij gaat niet verder dan begrip bij haar leden wekken voor dit beleid en adviseren aan de regering over de meest aanvaardbare wijze van ingrijpen."

Wat dus van de vakvereniging gevreesd wordt, n.l. dat zij zal optreden als de behartigster van het groepsbelang van de arbeiders, wordt als de gewoonste zaak van de wereld aanvaard van de werkgeversclub, wanneer het om de ondernemersbelangen gaat. Voor ons is de keus niet : sociale vrede of gelijkberechtigtheid. Dit laatste zal er onder het kapitalisme nimmer zijn. Sociale vrede bestaat alleen in perioden, waarin de arbeiders op de meest platte wijze door de leiders van de massa-organisaties verraden worden. Hoefnagels heeft gelijk wanneer hij zegt, dat STRIJD DE MOTOR VAN DE SOCIALE VOORUITGANG IS. Ook in Nederland zal hiervan spoedig het bewijs geleverd worden.

DE ANGOLESE REVOLUTIE:

AAN DE VOORAVOND VAN HET TWEEDE JAAR.

Sinds februari 1962 is de angolose oorlog zijn tweede jaar ingegaan. Van 4 tot 6 Februari 1961 vond de aanval plaats op de gevangenissen van Luanda, op de radio en op een militaire kazerne, door een angolose menigte, die geleid werd door strijders, die banden droegen met het opschrift MPLA (Volksbeweging voor de Bevrijding van Angola).

De politie, het leger ----- en de portugese burgerij sloegen te ----- door Michel Pablo ----- rug, waarbij zij op die enkele vijfde ----- februari meer dan 3000 Afrikanen doodden. Een aantal nationalistische kaders, die ontsnapt waren aan de slachtingen van Luanda, slaagden erin het platteland te bereiken en organiseerden het verzet van de op de plantages van Baiyã do Cassange in het district Malange tewerkgestelde arbeiders.

Aangemoedigd door deze voorbeelden begon de bevolking van het Noorden van het land op haar beurt de strijd.

Volgens alle aanwijzingen ging het daar om een nieuwe "algerijnse oorlog", die in het zuiden van het afrikaanse continent ontbrandde in de onmiddellijke nabijheid van de laatste overblijfselen van het imperialisme in Afrika : Zuidafrika en de beide Rhodesiën.

Omvat aan de ene kant door de in vuur en vlam staande Congo, welke tracht zijn mislukte revolutie opnieuw te vinden en dat deel van Afrika, dat een sterke, goed georganiseerde europese minderheid heeft, die vastbesloten is om zijn buitensporige voorrechten hardnekkig te verdedigen, staat Angola voor een harde strijd, een strijd waarvan de uiteindelijke afloop in geen enkel opzicht twijfelachtig is.

DIRECTE EN DIEPERGELEGEN OORZAKEN.

Ogenschijnlijk ging het initiatief tot het "geweld" uit van de angolose massa's, waarbij het portugese imperialisme gedwongen werd om terug te slaan en zich te "verdedigen".

In werkelijkheid waren de gebeurtenissen van februari 1961 het gevolg van een lange reeks provocaties en knevelarijen van iedere soort door de afschuwelijke porteguse overheersing. De aanval, welke op 4 februari 1961 door de angolose menigte werd ondernomen op de militaire en burgerlijke gevangenissen had ten doel de bevrijding van de nationalistische leiders en activisten, die sinds maart 1959 gearresteerd waren.

Op 8 juni 1960 arresteerde de politie te Luanda eveneens de nationalistische leider Agostino Neto, welke, na naar Lissabon te zijn overgebracht zonder vonnis werd gedeporteerd naar de Kaapverdische eilanden. Toen nu de bevolking van het geboortedorp van Dr. Agostino Neto vreedzaam demonstreerde om zijn vrijlating te eisen, greep het portugese leger in, waarbij meer dan dertig doden en tweehonderd gewonden vielen. Dat waren de slachtingen van Icolo en Bengo.

Op 25 juni van datzelfde jaar 1960 werd de abt Joachim Pinto de Andrade, een afrikaanse priester en een vanwege zijn antikolonialistische houding welbekende persoonlijkheid, eveneens gevangen-gezet en daarna zonder vonnis gedeporteerd 1).

In juli 1960 pleegden de portugese troepen, die aanzienlijk waren versterkt nadat Congo de onafhankelijkheid had verworven, verscheidene terreurvallen in de afrikaanse wijken van Luanda, waarbij zij zich te buiten gingen aan mishandelingen, slachtingen en martelingen van de afrikaanse bevolking.

De bedoeling is vanzelfsprekend om door onderdrukking te voorkomen, dat de congolese Revolutie zich naar het zuiden uitbreidt, temeer daar de Bakongo's, die in het noorden van het land wonen, tot hetzelfde volk behoren als de vrijgeworden "franse" en "belgische" Bakongo's.

Er bestaat geen twijfel aan de bijna rechtstreekse invloed van de gebeurtenissen in Congo op het angolose verzet.

Vanaf de bevrijding van Congo (1 juli 1960) won de gedachte aan een zelfs gewapend verzet tegen het kolonialistische portugese bewind veld, niet alleen in de meer ontwikkelde nationalistische kringen in Luanda, maar eveneens in de bosgebieden en in de steden van Cabinda en Noordangola.

Juist deze kleine groepen boerenverzetlieden, welke zich reeds sinds die datum in de bossen van Noordangola en Cabinda onder loemoembistische politieke invloed hadden verzameld, gaven het antwoord op de moordpartijen in Luanda van februari 1961 door omstreeks 15 maart een represaillecampagne te ontketenen tegen de woningen, de plantages, de winkels, de kantoren en de verbindingscentra van de Europeanen.

Maar de dieperliggende en fundamentele oorzaken van de angolose oorlog, die zich niet anders zal kunnen ontwikkelen dan als een revolutie-oorlog, dan als Angolose Revolutie, zijn uiteraard te vinden in de karaktertrekken ende gevolgen van de eeuwenlange imperialistische onderdrukking van het land door de Portugezen. Men kan zeker pas spreken van een daadwerkelijke portugese bezetting van het gebied, dat tegenwoordig Angola uitmaakt, sinds het verdrag van Berlijn van 26 februari 1885, hetwelk de verdeling van Afrika tussen de imperialistische mogendheden bekrachtigde. Tot aan 1922 was evenwel de militaire verovering van Angola door de Portugezen niet voltooid, zo groot en hardnekkig waren het verzet en de voortdurende opstanden - ongeveer één per twaalf jaar - van de bevolking van het binnenland.

Dat betekent, dat de administratieve bezetting van dat gebied, zo groot als ongeveer twee en half maal Frankrijk en bewoond door ongeveer 4½ miljoen inwoners, pas op die datum (1922) daadwerkelijk is begonnen. Vanaf die datum breidde zich de kolonisatie door de europese bevolking, die thans zo'n 200.000 personen telt, uit naar het binnenland en ontwikkelden zich de grote concessiehoudende maatschappijen, welke de uitgestrekte koffieplantages, de diamant-, ijzer- en mangaanmijnen en de aardolie exploiteerden. De Portugezen arriveerden evenwel in 1482 en gedurende de daaropvolgende 100 jaar bezetten zij verscheidene steunpunten langs de kust.

1) zoals verderop wordt uiteengezet.

Tussen 1700 en 1850 werd de slavenhandel de voornaamste export van het land, waarbij 15 miljoen Negers 2) naar de plantages van Zuidamerika werden gezonden !

De slavenhandel werd officieel in 1836 afgeschaft, maar de verborgen slavernij, karakteristieke bizondere trek van het portugese imperialisme, duurt voor miljoenen angolese arbeiders nog steeds voort !

DE ANGOLESE ARBEIDERS.

In feite kunnen dezen in drie grote groepen worden verdeeld :

- a. De dwangarbeiders, waarlijk lastdieren, in meerderheid boeren, die ongeveer 50% van de massa der afrikaanse arbeiders omvatten. Theoretisch werd echter in 1906 het systeem van de vrije arbeid in Angola ingevoerd.

De dwangarbeiders worden aangeworven op grond van de regeling der beheerders-kolonisten, zij werken vaak twaalf uur per dag en verdienen gemiddeld slechts $3\frac{1}{2}$ dollar per maand. De administrateur geeft de inlandse adathoofden bevel om hem sterke en robuuste mannen te zenden voor de koffie- en palmencultures enz. Deze worden naar "Tonga en naar Catete" vervoerd, waar zij de velden bewerken onder toezicht van de gewapende macht 3). De dwangarbeid is ontegenzeggelijk een van de voornaamste oorzaken van de verslechtering van de materiële, lichamelijke en culturele omstandigheden van de Afrikanen.

- b. De vrije arbeiders, die tewerkgesteld zijn in de ondernemingen van de kolonisten op grond van een eenzijdig ondertekend contract tussen de regering en de kolonisten, met een dagloon, dat is vastgesteld op 3 escudos 30 centavos, d.i. ongeveer 7 dollar per maand ! De arbeider ontvangt zijn loon 15 dagen na het einde van de maand.

2) volgens Pater Dieudoni.

- 3) zie hier hoe Marcelo Caetano, portugees ex-minister van koloniën de dwangarbeid rechtvaardigt : "De arbeidskrachten komen niet spontaan ..... d.w.z. de vraag komt niet overeen met een gelijk aanbod van werkkrachten. De aanwervers moesten het oerwoud in op zoek naar valide mannen om te werken op de plantages, in de fabrieken, de mijnen, de havens en bij het vervoer ; en de regeringsautoriteiten moesten ingrijpen om de aanwerving in geregelde banen te leiden, temeer omdat de staat behoefte heeft aan arbeiders voor de openbare werken ..... En aangezien men de europese ondernemingen niet altijd daar kan vestigen, waar de arbeidskrachten overvloedig zijn, heeft dit tot gevolg, dat de werving voor de dwangarbeid voor anderen, door middel van in het algemeen zes maanden lopende contracten, met zich meebrengt het zenden van arbeiders naar streken, welke ver verwijderd zijn van die welke zij bewonen." (M. Caetano, Os Nativos na Economia Africana - Coimbra 1954).

In de tussentijd gebruikt hij bonnen, die hem het recht geven zich te voeden in de cantines van de kolonisten, en deze bonnen worden natuurlijk van zijn loon betaald. Er bestaan overigens geen vakbewegingsrechten, 95% van de afrikaanse arbeiders zijn beroofd van iedere wettige vakbondsorganisatie 4).

- c. De hoofdarbeiders, aan wie de titel van assimilados is toegekend, die in principe dezelfde rechten genieten als de Portugezen, evenwel slechts minder dan 1% van de Afrikanen uitmaken.

In totaal bedraagt het officiële aantal der angolese arbeiders ongeveer 800.000, waarvan 150.000 arbeiders in de industrie en meer dan 500.000 in de landbouw.

Maar de loonarbeid voor de privé-ondernemers en voor de koloniale staat, zomede de gedwongen arbeid (voor de aanleg en het onderhoud van wegen, bruggen, steenfabricage, plantages enz.) omvat in werkelijkheid ongeveer 2½ miljoen Afrikanen (mannen, vrouwen en kinderen beneden 12 jaar).

DE ANGOLESE NATIONALE BEWEGING.

In een land, waar dergelijke sociale omstandigheden heersen, waar 99,3% van de bevolking, de inlanders, zoals de portugese wet hen beschouwt, niet aan de verkiezingen deelneemt, waar het aantal analfabeten boven de 99% ligt - hetgeen een extrahinderenis vormt voor het opklimmen naar de status van geassimileerde, blijft slechts de weg van het "geweld" open, d.w.z. van de gewapende strijd als enig middel tot de collectieve nationale bevrijding en tot individuele rehabilitatie.

De angolese nationale politieke beweging doorliep, alvorens uit te monden in de "algerijnse" en "cubaanse" weg, d.w.z. van de gewapende strijd, gebaseerd op de boeren, alle fasen, welke eigen zijn aan de algemene geschiedenis van de emancipatiebewegingen van de koloniale volken.

Gedurende lange tijd wiegde men zich in slaap met illusies van assimilatie met de bezetter of van hervormingen of van vooruitgang langs de "wettelijke weg" naar de onafhankelijkheid in de "associatie", de "samenwerking" met het imperialistische moederland.

- 4) er zijn slechts twee legale vakbonden: de Nationale Bond van Chauffeurs, Spoorwegarbeiders en Metaalbewerkers en de Nationale Bond van Handels- en Industrie-employees, met een europees overwicht en waarvan de leiding wordt benoemd door de Gouverneur-Generaal en door het ministerie van koloniën. De ondergrondse vakbeweging wordt vertegenwoordigd door de Unie van Zwarte Werkers en Arbeiders van Angola (UTONA), die zijn zetel heeft in Angola zelf en de Nationale Unie van Angolese Arbeiders (UNTA), die zijn zetel heeft in Leopoldstad.

Maar uiteraard strandde dit alles, deze gehele beweging, die zich beperkte tot de intellectuele kringen van de "ontwikkelden" onverbiddelijk in dit meer bijzondere geval van het uitgeteerde portugese imperialisme, dat zijn economische kracht en "prestige" put uit de middeleeuwse uitbuiting van een rijk van ongeveer 13 miljoen inwoners.

Door de verscherping van het fascistisch karakter van het Salazarregiem, dat in 1928 in Portugal werd ingesteld, werd de ontwikkeling en de rijpwording van de angolese nationale beweging verhaast. In 1929 stichtten de Afrikanen van Luanda eerst de Liga Nacional Africana (LNA), vervolgens de Gremio Africano (Afrikaanse Maatschappij), later genoemd Associação Regional de Naturais de Angola (ANANGOLA). Afrikaanse inlanders schaarden zich rondom de ANANGOLA, de geassimileerden rondom de LNA. Tijdens de tweede wereldoorlog maakte deze laatste organisatie zelfs een onoplosbare crisis door, daar haar plebeïsche basis de verwerping eiste van de reformistische strijdmethoden en de aanvaarding van de strijdmethoden van de directe massa-actie. Haar door het imperialisme gecorrumpeerde leiding, waarin de politie cellen had gebouwd, kon op geen enkele wijze antwoord geven op de verlangens van de massa's.

Men moest wachten tot de eerste naoorlogse jaren, voordat uit de angolese stadsjeugd, die van Luanda in het bijzonder, en de in het buitenland, in Lissabon, in Parijs studerende jeugd een nationale culturele beweging voortkwam, het voorportaal van de huidige nationale politieke beweging.

Angolese dichters en schrijvers, zwart en halfbloed, gaven het aanschijn aan een embryo van nationale bewustwording, deden de bevrijdings-ideeën, die de naoorlogse revolutionaire wereld in beweging brachten, omhoogkomen en gingen zich bedienen van het wapen der kritiek op de ideologie van het portugese imperialisme.

Agostino Neto, Mario de Andrade, Viriato Cruz, Illidio Machado, vertegenwoordigers van de opkomende nationale angolese literatuur, kristalliseerden gedurende de vijftiger jaren op het culturele vlak de nationale aspiraties van de angolese jeugd en de massa's.

In december 1956 stichtten de leiders van de Partido da Luta Unida dos Africanos de Angola (PLUA), een clandestiene massa-organisatie de Volksbeweging voor de Bevrijding van Angola (MPLA), een politieke afrikaanse massa-organisatie, gesticht te Luanda, in het binnenland van Angola, door Afrikanen, die nog nooit buiten hun land waren geweest.

Evenwijdig met deze ontwikkeling in het binnenland van Angola stichtten de angolese nationalistenvan uit de emigrantenkringen in (ex-belgisch) Congo in 1954 de UNIAO DAS POPULAÇÕES DO NORTE DE ANGOLA, welke in 1958 de União das Populações de Angola (UPA) werd.

DE AARD, DE PROBLEMEN EN DE LEIDING VAN DE REVOLUTIE.

De MPLA en de UPA zijn heden ten dage de voornaamste politieke organisaties van de angolese nationale beweging, die de leiding van de aangevangen Angolese Revolutie opeisen.

Het is moeilijk op dit moment vast te stellen wat precies hun respectieve invloed is op de in de strijd zijne angolese massa's. De MPLA schijnt de ondergrondse te beheersen, welke opereert in de districten Luanda, Quanza Norte en Malange en de UPA, die in het noorden van het land langs de grens van Congo en Angola.

De UPA, welke zijn wortels heeft in de bevolking van een half miljoen Angolezen, die in Congo wonen na een emigratie, welke reeds twee eeuwen geleden begon, was in oorsprong slechts een uitgroei-sel van de nationale congolese beweging. Zodanig, dat zijn huidige voornaamste leider, Holden Roberto, die voor de eerste maal tijdens de Conferentie van Accra in 1958 voor het voetlicht van het internationale publiek kwam, in die tijd slechts een discipel van Loemoemba scheen te zijn en sindsdien dank zij het prestige van deze laatste opgenomen in het vertrouwen van de leidende afrikaanse nationalistische kringen. Met de bewering, dat hij de gewapende strijd van de angolese boeren in beweging had gebracht, welke beweging volgens hem op 15 Maart 1961 was uitgegaan van het district Congo in het noorden van Angola, weigerde Holden Roberto de oprichting van een Angolees Bevrijdingsfront, waarin de MPLA op voet van gelijkheid zou deelnemen en riep hij zijn organisatie, de UPA, uit tot de enige en uitsluitende leiding van de Angolese Revolutie.

De MPLA ontkent niet de door de boeren van het district Congo gevoerde actie, noch de politieke invloed, door de UPAL op hem uitgeoefend 5). Zij stelt evenwel, dat zij stond aan de oorsprong van de gebeurtenissen in Luanda in februari 1961, welke voorafgingen aan de actie van de boeren in het noorden en dat zij vervolgens deze actie algemeen heeft gemaakt in het gehele centrum van het land. Zij eist aan de andere kant met nadruk de oprichting van een Eenheidsfront, waarin zijzelf zowel als de UPA zijn opgenomen.

Op het vlak van het program schijnen de verschillen tussen deze twee organisaties in de huidige etappe niet belangrijk, daar beide de nadruk leggen op het hoofddoel van de nationale anti-imperialistische strijd voor de nationale onafhankelijkheid. Maar de algerijnse en congolese ervaringen hebben, onder andere, wel aangetoond, dat de in de volle directe actie van de massa's voortgezette verdeeldheid noch een toeval noch het gevolg zijn van rivaliteit tussen personen of stammen of volken. Deze ontwikkelt zich uiteindelijk volgens nauwkeurige klasselijnen, daar de nationale anti-imperialistische strijd, in de huidige historische samenhang, onverbiddeijk de tendens heeft zich te ontwikkelen tot een sociale revolutie, die tegelijkertijd de daadwerkelijke politieke en economische onafhankelijk-

5) zie onder andere het artikel "De gewapende strijd", verschenen in het eerste nummer van het blad Unidade Angolana, strijdorgaan van de MPLA, dat sinds december 1961 in Leopoldstad wordt uitgegeven.

heid tegenover de onderdrukking door het imperialisme tot doel heeft, slechts een socialistisch regiem zal uiteindelijk een dergelijk doel verwezenlijken.

Maar reeds tijdens de nationale anti-imperialistische fase van de revolutie kan men thans voortdurend de nationale afrikaanse beweging zich zien splitsen in twee stromingen: de ene "bourguibistisch", d.w.z. burgerlijk en "pro-westers", d.w.z. pro-imperialistisch, de andere "castristisch", d.w.z. zich uiteindelijk oriënterend op het socialisme en zich daadwerkelijk losmakend van de invloed van het imperialisme.

Wie een duidelijk inzicht wil hebben in de ontwikkelingen van de congolese revolutie dient rekening te houden met de rol, die het amerikaanse imperialisme op dit ogenblik in Afrika en in het bijzonder Zwart Afrika speelt. Om redenen van economische aard - die verband houden met de aanzienlijke minerale en agrarische rijkdommen van dat deel van het werelddeel - zowel als van politieke aard, die verband houden met de strategische belangrijkheid van Afrika in de "koude oorlog", is het Yankee-imperialisme vastbesloten om zowel het mijnbouw-imperialisme (in de eerste plaats belgisch en portugees) te verdringen als het wortel schieten van de chinees-russische invloed in dit gebied te stuiten.

Tot dat doel gaat het in de grond van de zaak de kaart van het zwarte nationalisme spelen, waarbij het tevens de formele onafhankelijkheid bevordert onder "nationale" regeringen, die in zijn politieke en economische machtssfeer blijven rondcirkelen.

Een voorbeeld: de operatie, die het momenteel in Congo uitvoert dwars door de centrale regering heen, tegelijkertijd tegen Tsjombe, het werktuig van voornamelijk engelse en ten dele nog belgische en zelfs franse belangen en tegen Gizenga, het werktuig van hetzij een eventuele sowjetpenetratie, hetzij een herleving van een echte congolese revolutionaire beweging.

De angolese nationale beweging zal er niet aan ontkomen de interimperialistische tegenstellingen uit te buiten noch de tegenstelling "Oost-West" om het uur van de formele nationale onafhankelijkheid sneller naderbij te brengen. Doch voorzover deze slechts doelmatig kan zijn in de anti-imperialistische, sociale en socialistische ontwikkeling van de republiek, is het voor de angolese massa's niet zonder belang om te weten langs welke wegen precies, binnen de huidige angolese nationale beweging de actie van het Yankee-imperialisme zich zal bewegen.

Eén jaar van barbaarse onderdrukking door het portugees imperialisme, waarvan de sterkte thans ongeveer 60.000 gewapende mannen bedraagt, heeft de heldhaftige weerstand van de angolese massa's niet kunnen vernietigen. Ondanks 50.000 doden, 150.000 vluchtelingen en vele honderden politieke gevangenen, gaat de aangevangen strijd door en zal hij doorgaan tot zijn zegevierende afsluiting.

Maar hij zal, wij zeiden het reeds, zeer hard zijn. Dat is het lot van het gehele zuidelijke deel van Afrika, met zijn sterke Europese kolonisatie, die in gevaar wordt gebracht door de angolese

Revolutie. Vandaar de daadwerkelijke solidariteit van de beide Rhodesië en Zuidafrika tegenover Salazar en de gematigdheid van de Verenigde Naties in hun nog alleen maar woordenrijke interventies in deze kwestie.

Wanneer de angolose oorlog langer duurt en zich uitbreidt naar het zuiden en zich verdiept tot een waarlijke revolutie, dan loopt hij de kans om een eveneens explosief gebied, dat in zijn diepten reeds in beweging is, in vuur en vlam te zetten: Zuidafrika. Hij draagt de mogelijkheid in zich, aan de andere kant, dat hij leidt tot de val van het Salazarregiem, hetgeen de opkomende spaanse revolutie aanzienlijk vooruit zou brengen. Dat verklaart de solidariteit en de voorzichtigheid van het imperialisme, welke zich weerspiegelen in de stemmingen in de V.N., die aan Salazar een in etappes gecontroleerde, formele ontkolonisering prediken van deze bodem van eeuwenlang lijden.

Door de uitbreiding evenwel van de oorlog naar het zuidelijk deel van het land, bevolkt door strijdvaardige zwervende herders, hoewel zij veel minder talrijk zijn dan de inwoners van het centrum en het noorden van het land, zal men de revolutie althans ten dele bevrijden van de thans door Congo gemonopoliseerde hulp, die bepaald wordt door zekere nauwkeurig aan te wijzen buitenlandse invloeden. Tezelfdertijd zal men de kracht van de onderdrukker vernietigen en zal men het gemeenschappelijk front met de massa's van Zuidafrika nader komen, de natuurlijke en onvermijdelijke bondgenoten van de angolose Revolutie.

Aan de andere kant zal men, door spoedig een meer omlijdend program van de angolose Revolutie vast te stellen, waarbij de nadruk wordt gelegd in het bijzonder op de agrarische kwestie, steeds meer de door de boerenmassa's geleverde kracht, die de ruggegraat is van de revolutie, doen herleven.

De europese bondgenoten van de angolose Revolutie kunnen slechts de snelle totstandkoming wensen van een Anti-imperialistisch Eenheidsfront van alle angolose politieke organisaties. Maar hun voornaamste plicht bestaat in het vermijden van het achterblijven, de tekortkomingen, de zwakheden, die hun actie ten gunste van de algerijnse Revolutie hebben gekenmerkt en in het met de meeste krachtdadigheid te hulp snellen van de aangevallen angolose Revolutie.

IN HET BIZONDER DOOR DE FORMING VAN GROTE, REPRESENTATIEVE COMITÉS VOOR DE MATERIËLE EN MORELE STEUN AAN DE ANGOLESE REVOLUTIE.

Deze comités zouden op de basis van een anti-imperialistische en antikoloniaal eenheidsfront vóór alles van alle proletarische, politieke en vakbondsformaties de financiële, medische, technische, militaire hulp voor de angolose Revolutie moeten organiseren, haar zaak bekend maken en populariseren en de handels- en diplomatieke boycot van het portugeese fascisme bevorderen.

Het gaat erom in daadwerkelijke, strijdbare solidariteit opnieuw de absoluut noodzakelijke verbinding tot stand te brengen tussen de europese revolutie en de koloniale revolutie op een

nieuw front, dat tot de meest waardevolle, de meest aangrijpende behoort van de bevrijdingsstrijd van de volken, die nog onderworpen zijn aan de imperialistische slavernij.

20 februari 1962

x x
x

Bij de bezettingstroepen op West - Irian.

Als men de berichtgeving van de "speciale verslaggevers" in de Volkskrant gelooft, dan is er op West Irian een of andere sportieve gebeurtenis gaande, waarbij de nederlandse jongens gezichgehouden worden met zwemmen, vissen, jagen en balsporten.

Zo af en toe komt men tussen de regeltjes lezend wel iets meer gewaar over de derde koloniale door Herman Rubens. voorbereiding van de oorlog tegen Indonesië. Na geconstateerd te hebben, dat de bewakers van het concentratiekamp op Woendi het nog niet zo slecht hebben, schrijft een "speciale verslaggever" in de Volkskrant van 11 Mei j.l. :

"Maar ach, hebben zij het nu zoveel slechter dan de Luasoldaten IN DE KUIL BIJ HUN STUK LUCHTDOELGESCHUT AAN DE RAND VAN DE VliegBASIS DAN DE MARINIERS, DIE MAANDEN ACHTEREEN IN EEN SCHARRIG BIVAKJE ZICHZELF MOETEN BEHELPEIN IN DE ONGASTVRIJE BUSH, DAN DE NEPTUNE-BEMANNING, DIE VAAK VIJFTIEN UUR ACHTEREEN IN EEN BENAUWD TOESTEL AAN HUN STOEL ZIJN GEKLUISTERD, DAN DE JONGENS IN EEN ONDERZEEBOORT MET NET NOG GENOEG RUIMTE VOOR ZEVENTIG MAN OM KRAP ADEM TE HALEN ?"

Dat zijn onze kinderen en niet de franse para's of de S.S.ers van het Treemdelingenlegioen.

Is er een principieel verschil tussen de taken waarvoor zij gebruikt worden ?

x x
x

FRANCO - SALAZAR EN "DE VOLKSKRANT,"

Duidelijk is, dat een belangrijk deel van de spaanse bourgeoisie meer heil ziet in een aansluiting bij de E.E.G., dan de voortzetting van het Franco-regiem. Beter gezegden wil trachten het regiem door "democratisering" aanvaardbaar te maken. In dit verband moet ook gezien worden het afstandnemen van een bepaalde groep katholieke geestelijken, t.o.v. door Herman Rubens. het regiem. Nog niet lang geleden ver-

honderd noord- door Herman Rubens. klaarden ruim tweehonderd noord- door Herman Rubens. spaanse geestelijken zich voorstander van een herstel van een aantal democratische rechten zoals het stakingsrecht. Deze heren, die Franco aan de macht hebben geholpen en tot op de dag van vandaag de steunpilaren zijn geweest van zijn regiem voelen nattigheid en willen op het juiste moment van paard wisselen. Zo ook de Volkskrant. Op 11 Mei j.l. kon men in dit blad een redactioneel stuk lezen waarin staat: "DE FUNDAMENTELE WAARDEN VAN ELK DEMOCRATISCH BESTEL ONTBREKEN OP HET IBERISCHE SCHIEREILAND". Een wat late constatering. Is het niet zo, dat de studenten in Spanje protesteren en demonstreren tegen de katholieke organisatie "Opus Dei" ("het werk van god"), die in Franco-staat: zo'n belangrijke rol speelt? De Volkskrant gaat verder: "Dat stakingen en betogingen juist nu komen, lijkt samen te vallen met de toenemende ouderdom van beide staatshoofden. Salazar van Portugal met zijn 73 jaar en Franco van Spanje, die dit jaar zeventig wordt, ZIJN AANGESTOKEN DOOR DE BEHOUDZUCHT VAN DE OUDE DAG EN ZIJ WORDEN GEPLAAGD VOOR DE VREES WAT ER NA HEN ZAL GEBEUREN" (onderstr. v. R.)

INDONESIE: DE HUIDIGE SITUATIE. door Kromo.

Op 30 Maart 1962 sprak president Soekarno op de slotvergadering van het zevende congres van de PKI (Communistische Partij van Indonesië) prijzend over de organisatorische bekwaamheid en de toenemende kracht van de PKI. Het was de eerste maal, dat Soekarno op een partijcongres verscheen sinds hij zijn campagne voor de liquidatie van de politieke partijen begon. Hij betuigde daar zijn erkentelijkheid voor "het heilzame aandeel van de PKI in de nationale worsteling" en zei, dat hij gelukkig was met de bereidheid van de 2.000.000 leden van de PKI om naar de frontlinie, naar Westirian te worden gestuurd.

De algemeen secretaris van de PKI oefende op hetzelfde congres kritiek op het indonesische leger wegens zijn anticommunistische activiteiten in Zuidborneo, Sumatra en Celebes (waar het leger na het ineenzakken van de contrarevolutie de absolute macht bezit). Het leger had ook geprobeerd het congres tegen te werken. Volgens Aidit zaten er aan de militairen (het machtsmiddel van de koloniale bourgeoisie - Kromo) naast positieve (!) ook negatieve aspecten.

Het blad van de PKI, Harian Rakjat, werd onlangs weer eens (tijdelijk) verboden door de legerleiding wegens zijn kritiek op het regeringsbeleid.

Op het Irianfront wisselt de bourgeoisie dreigementen, onbeduidend kleine acties en compromisaanbiedingen aan de nederlandse bourgeoisie voortdurend af.

Deze losse feiten geven heel in het kort op sprekende wijze de indonesische situatie weer: een koloniale revolutie, die tijdelijk is vastgelopen door de opportunistische leiding van de PKI, die voortdurend de bonapartistische autoritaire leiding van de bourgeoisie op de been helpt houden, een bonapartistische dictator, die handig manoeuvreert tussen het imperialisme, het leger, de contrarevolutie, alles onder het vaandel van het "socialisme à la Indonesië". Een dictator, die de arbeiders- en boerenbeweging, welke onder leiding staat van de PKI en anderen tracht te neutraliseren en de directe onderdrukking aan het leger overlaat.

DE SOCIAAL-ECONOMISCHE VERHOUDINGEN.

Indonesië is nog steeds een uitgesproken agrarisch land. Het is zeer rijk aan vruchtbare gronden en bezit gunstige klimatologische omstandigheden. Eeuwenlang heeft men in voor-kapitalistische verhoudingen een bijzonder goed bevoeiingssysteem voor de rijstcultuur opgeboewd, welke een relatief hoge graad van intensieve bewerking mogelijk maakt.

De ruime agrarische mogelijkheden van het land zijn echter op zeer beperkte schaal ontwikkeld en voorzover ze al ontwikkeld zijn is dat op zeer eenzijdige wijze gebeurd.

Na een periode van directe staatsexploitatie - het cultuurstelsel - waaronder bepaalde producten onder dwang door de bevolking moesten worden geleverd - o.a. ten koste van de eigen voedselproductie - zette omstreeks 1870 de vrije kapitalistische exploitatie van Indonesië in.

Al spoedig concentreerde men zich op de verbouw van bepaalde gewassen voor de wereldmarkt en nam de exploitatie van de minerale rijkdommen toe : koffie, suiker, rubber, thee, kinine, respectievelijk tin, aardolie, goud, steenkool enz. Grote landbouwondernemingen huurden hetzij grote stukken bevoeid rijstland voor een deel van het jaar van de bevolking (b.v. voor de suikercultuur) hetzij van het koloniale gouvernement, dat enorme gebieden eenvoudigweg tot gouvernementsdomein had verklaard. Deze ondernemingen werden gefinancierd door het nederlandse en internationale bankkapitaal.

Naast de directe of indirecte roof van grond was de beste basis voor maximale winsten het massale aanbod van goedkope arbeidskrachten. Geleidelijk was in de loop van de negentiende eeuw een groot deel van de bevolking opgenomen in de kapitalistische geldeconomie via de dwang van de belastingheffing. De directe belastingen, zoals grondrente enz. en de vele indirecte belastingen op consumptiegoederen waren beide mateloos hoog vergeleken met de door de Europeanen betaalde belastingen en nog meer gemeten aan het minimaal lage bevolkingsinkomen.

Daar vele arbeiders nog met één been in de dorpseconomie stonden, zelf kleine boeren blieven, was het des te eenvoudiger de lonen zeer laag te houden.

Het imperialisme schakelde steeds meer de oude feodale elementen in zijn eigen koloniale bestuursapparaat in en probeerde een deel van de oude feodale maatschappijstructuur ook economisch te handhaven teneinde de voordelen van de feodale onvrijheid en exploitatie met de moderne kapitalistische exploitatie te combineren.

De miljardeninvesteringen van nederlandse, engels, frans-belgisch, amerikaans, japans en duits kapitaal waren allereerst gericht op de export voor de wereldmarkt. De kapitalistische ondernemingen waren in wèzen parasitaire eilanden in de indonesische economie, die grote winsten deden terugvloeiën naar de imperialistische landen, die Indonësië afhankelijk maakten van de schommelingen van de wereldmarkt. Zij droegen niets bij tot een eigen indonesische kapitalistische economie. Het was in strijd met de belangen van het koloniale kapitaal om een industrie ter plaatse op te bouwen. Wat er aan infrastructuur en bedrijven werd opgebouwd was allereerst bedoeld als ondersteuning van de hierboven genoemde kernexploitatie.

Omstreeks 1900 - tot aan de eerste wereldoorlog - was er een tendens, uitgaande van een deel van de nederlandse industrie (o.a. twentse textielbedrijven), ondersteund door nederlandse importmaatschappijen in Indonësië, om de indonesische afzetmarkt intensiever te exploiteren.

Dit zou de noodzaak hebben meegebracht om de buitengewoon zwakke koopkracht van de indonesische bevolking enigszins te versterken. Deze economische tendens kreeg zijn ideologische uitdrukking in de "ethische politiek", die heette de indonesische bevolking te willen opheffen op alle gebied, o.a. ook door onderwijs, dat de geschoolde krachten moest leveren, welke voor een moderne kapitalistische exploitatie nodig zijn. Bovendien had door tientallen jaren van uitzuiging, eerst direct door de staat en daarna door het moderne kapitaal een zo schrikwekkende verlaging van het levenspeil van de bevolking plaatsgevonden, dat dit in officiële rapporten werd geconstateerd. Zo was het ook voor de koloniaal-kapitalistische maatschappij van belang om met zeer beperkte "welvaarts"-maatregelen het verpauperingsproces enigszins in te perken.

Het is typerend, dat deze economische tendens en deze "ethische" politiek het vrij snel hebben moeten afleggen tegen het bank- en cultuureskapitaal, dat het moest hebben van massale goedkope arbeidskracht voor de voortbrenging van wereldmarktproducten. Na de eerste wereldoorlog was er van de ethische lijn al spoedig niets meer over, uiteraard ook door de groeiende angst voor het nationalisme.

De koloniale exploitatie maakte Indonesië geheel afhankelijk van het buitenlandse kapitaal. Alle economische sleutelposities waren bezet door dat westerse kapitaal, ook in de im- en export, het transport enz. Aangezien de industrialisering werd belemmerd, moesten de meeste belangrijke eindfabrikaten, machinerieën voorop, worden geïmporteerd.

De chinese minderheid kreeg de gelegenheid om de economische zwakheid van de bevolking uit te buiten door het ontwikkelen en vrijwel monopoliseren van de middenstands-kleinhandels-functies.

Door de "rust en orde", de daling van het sterftcijfer enz. steeg de bevolkingstoename, zonder dat daar sterk verruimde economische mogelijkheden tegenover stonden. Indonesische investeringen waren er nauwelijks. De kleine industrietjes : weverijen, parasolmakerijen en strootjesfabrieken legden geen groot gewicht in de schaal.

Klein was het aantal middenstanders, dat zich uit het agrarische dorpsmilieu omhoog wist te werken tegen de chinese concurrentie in. Wel ontstond er naast de oude feodale priaji-stand van ambtenaren een beperkte nieuwe laag van intellectuelen, kleine klerkjes en ambtenaartjes in de bestuursdienst en de particuliere bedrijven. Daarmee was in de laatste periode voor de tweede wereldoorlog het uiterst zwakke begin aanwezig van de koloniale indonesische bourgeoisie en de kleine burgerij.

Als illustratie van de sociale en economische verhoudingen op het platteland geven we de hieronder volgende cijfers van 1926 voor zeven districten van Sumatra's Westkust :

a. dorpschouften en andere ambtelijke figuren en religieuze leiders	1.91 %
b. vaste arbeiders in niet-europese ondernemingen	0.30 %
c. welvarende boeren :	
1. verbouwers van voedselgewassen	2.53 %
2. verbouwers van marktgewassen	0.90 %
c. middelgrote boeren :	
1. verbouwers van voedselgewassen	25.20 %
2. verbouwers van marktgewassen	6.87 %
e. arme boeren :	
1. verbouwers van voedselgewassen	17.14 %
2. verbouwers van marktgewassen	4.35 %
f. bezitloze boeren ("sharecroppers")	
1. verbouwers van voedselgewassen	4.55 %
2. verbouwers van marktgewassen	0.41 %
g. arbeiders op gronden in indonesisch bezit	4.70 %
h. indonesische "grootchandelaars" en "industriëlen"	0.50 %
i. kleinhandelaars, handwerkslieden	11.01 %
j. koelies	19.81 %
	<hr/>
	100.00 %

Een klasseverdeling van de dorpsbevolking op Java geeft het volgende beeld te zien.

		<u>inkomen per gezin per jaar in gulden</u>
a. ambtelijke personen, dorpschouften - godsdienstlieden	4.0 %	
b. arbeiders e.a. in vast dienstverband bij europese en chinese ondernemingen	2.4 %	370
c. welvarende boeren	2.5 %	1090
d. middelgrote boeren	19.8 %	300
e. arme boeren	27.1 %	147
f. bezitloze boeren ("sharecroppers")	3.4 %	118
g. arbeiders op gronden in - indonesisch bezit	12.4 %	101
h. indonesische "grootchandelaars" - en "industriëlen"	0.3 %	1130
i. kleinhandelaars, handwerkslieden	5.9 %	248
j. koelies	19.6 %	120
k. anderen	2.6 %	
	<hr/>	
	100.0 %	

Wanneer men de landloze boeren, koelies en arbeiders met de kleine boertjes samen telt (37.8 % + 27.2 %) dan komt men tot ongeveer 65 % proletariërs, semi-proletariërs en arme boeren. In de buitengewesten is dat 51.26 %.

De kapitalistische exploitatie had aldus een proces van sociale differentiatie tengevolge, dat zich tot op de huidige dag voortzet.

De crisisperiode van 1929 tot 1936 bevorderde de verpaupering, de toeneming van de klasse der landloze boeren. De prijsdaling en de werkloosheid hadden catastrofale gevolgen voor het toch al zeer lage levenspeil. De schulden stegen nog sneller, met ontegenwoordig als gevolg. Velen moesten proberen in de steden werk te vinden. Na 1936 trad een zeker herstel in, vooral voor de industriële middenklasse.

De opkomende bourgeoisie, de moderne kleine burgerij en de welvarende boeren konden zich daarentegen versterken, ook doordat de koloniale regering, naast de feodaliteit, de christelijke minderheid en de dorpschoude, iets meer steun bij haar ging zoeken. Zij kreeg enige credietmogelijkheden en organiseerde zich politiek.

DE ZEER BESCHIEDEN INDUSTRIALISERINGSPLANNEN.

In de late dertiger jaren ging de regering over tot een bescheiden mate van protectie en hadden er enige industriële investeringen plaats (door niet-nederlands kapitaal). Plannen werden opgezet om met hulp van nederlands kapitaal een textiel-industrie te beginnen.

De tweede wereldoorlog en de bezetting door het japanse imperialisme brachten ook voor de bevolking ontberingen. Veel kapitaalsgoederen werden door de geallieerde imperialistische legers vernield.

De japanse regering schakelde Indonesië geheel in de japanse oorlogseconomie in. De oude grootkapitalistische en indonesische culturen voor de export werden zeer zwaar getroffen; veel rijst en andere voedingsmiddelen werden zonder meer gerequireerd.

(wordt vervolgd).

X X
X

We kunnen ons voorstellen, dat hetgeen in De Internationale wordt gezegd discussie oproept. We willen niet beter, slechts door samen de problemen te discussiëren zullen wij de weg vinden naar de machtsverovering door het europese proletariaat.

Schrijf ons je mening kameraad of laat ons weten, dat je belangstelling hebt voor een mondelinge discussie.

Samen zullen wij overwinnen.

Red.

X X
X

VAN DE REDACTIETAfel.

De oplettende lezer zal reeds bemerkt hebben, dat dit nummer van De Internationale in een nieuw jasje steekt. Hij zal voorts misschien uit de kop hierboven al hebben geconcludeerd, dat we van een driemaandelijks naar een maandelijks uitgave zijn overgestapt. Dat is ongetwijfeld een stap vooruit, een stap, die zo langzamerhand hard nodig was geworden. Wij zijn ervan overtuigd op deze wijze een bijdrage te leveren aan de verbreiding van het moderne revolutionaire marxisme, zoals dat in de Vierde Internationale is belichaamd.

Deze vernieuwing naar de vorm van onze voornaamste nederlandse publicatie al, zoals de lezer in de komende maanden wel zal merken, gepaard gaan met een aanzienlijke verlevendiging van de inhoud. Dit alles zal, naar wij vertrouwen, een belangrijke uitbreiding van onze lezerskring met zich meebrengen.

Maar ook onze lezers kunnen daaraan op allerlei manieren meewerken. In de eerste plaats door De Internationale aan maats in de werkplaats, aan familieleden en kennissen ter lezing te geven, nieuwe abonnees te werven enz. enz. Ook financiële hulp is natuurlijk bijzonder welkom. Om de uitgave van De Internationale mogelijk te maken hebben wij een Persfonds gesticht. Laat een ieder, die het belang inziet van een orgaan, waarin de mening van het revolutionaire marxisme van deze tijd tot uitdrukking wordt gebracht, eens nagaan of hij of zij niet een bedrag te missen heeft voor ons Persfonds. Alle bijdragen worden onder initialen verantwoord.

Kameraden, met uw actieve morele en materiële steun zullen wij er in slagen de stem van de Vierde Internationale in Nederland zoveel draagwijdte te geven, dat de uitgifte van een gedrukt orgaan mogelijk wordt. Wij rekenen op die steun van allen, voor wie de zaak van het Revolutionaire Marxisme de hunne is.

x x
x

6e Jaargang

No. 3

Juni 1962.

J. Jacobs

Administratie
Leidsekade 54/3
Gem. Giro J. 4501

Amsterdam.

I n h o u d.

blz.	1	Communique.
,,	2	Nederland : Het sociale paradijs.
,,	4	De Angolese Revolutie.
,,	12	Bij de bezettingstroepen op West Irian
,,	12	Franco - Salazar en de Volkskrant.
,,	13	Indonesië : De huidige situatie.
,,	18	Van de redactietafel.

Om verschillende redenen hebben wij de abonnementsprijs niet verhoogd. Dat doen we pas bij het begin van de nieuwe jaargang. Men zal echter begrijpen, dat dit ons, gezien de nu maandelijks verschijning voor ernstige financiële problemen stelt. Helpt ons die problemen het hoofd te bieden.

STEUNT HET PERSFONDS !